

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobce: S.O., narozený dne ..., státní příslušnost Republika Kazachstán
t. č. v Zařízení pro zajištění cizinců Balková, Balková 1, 331 65 Tis u
Blatna
zastoupený Organizací pro pomoc uprchlíkům, z.s.
sídlem Kovářská 4, 190 00 Praha 9

proti
žalované: Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Plzeňského kraje
sídlem Nádražní 2437/2, 301 00 Plzeň

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 1. 4. 2018, č. j. KRPP-51189-8/ČJ-2018-030022,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora označeného rozhodnutí žalované, kterým byl podle § 124 odst. 1 písm. e) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zajištěn za účelem realizace správního vyhoštění. Doba zajištění byla dle § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců stanovena na 90 dnů od okamžiku omezení osobní svobody.

2. V podané **žalobě** žalobce uvedl, že žalovaná vydáním napadeného rozhodnutí porušila ustanovení § 119, § 123b, § 124 a § 174 zákona o pobytu cizinců ve spojení s ustanovením § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), čl. 8 odst. 2 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“) a čl. 5 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“). Napadené rozhodnutí bylo nezákonné, nepřezkoumatelné a bylo zatíženo závažnými vadami.
3. Zajištění cizince je vždy velmi závažným zásahem do základních práv, zejména práva na osobní svobodu. Musí tak splňovat přísné požadavky na zákonnost, legitimitu i proporcionalitu, k zajištění lze tedy přistoupit pouze v případě, kdy jiná opatření není možné účinně uložit. Žalovaná dovozovala neúčelnost zvláštních opatření toliko z neexistence stále adresy pobytu, nedostatku finanční záruky a z neoprávněnosti pobytu na území České republiky (dále jen „ČR“) ode dne 3. 3. 2018. Žalobce má v ČR poměrně široké sociální zázemí, neboť zde pobývá již od roku 2013. Má zde domov a přátele. Vzhledem k existenci soukromého života se nelze domnívat, že by se žalobce mohl chtít skrývat nebo že by nebylo možné zjistit adresu jeho pobytu.
4. Žalobcovo pokračování v pobytu na území ČR bylo navíc motivováno toliko obavami z návratu do Kazachstánu. Proto žalobce opětovně podal žádost o mezinárodní ochranu, bez jejíhož kladného vyřízení hrozí, že se bude muset vrátit do Kazachstánu, tedy do státu, v němž se důvodně obává politicky motivovaného pronásledování a rovněž pronásledování z důvodu své sexuální orientace.
5. S přihlédnutím k uvedenému byl žalobce toho názoru, že napadené rozhodnutí postrádá náležité odůvodnění, jak jej vyžaduje § 68 odst. 3 správního řádu. Žalobce zdůraznil závažnost aplikovaného institutu, kdy v případě tak závažného zásahu, jakým je faktické zbavení osobní svobody, ke kterému zde bezesporu dochází, je nezbytné postupovat velmi pečlivě a odůvodnění výroků se věnovat velmi podrobně. Proto by mělo být napadené rozhodnutí zrušeno pro nepřezkoumatelnost.
6. Žalobce dále namítal nezákonnost doby zajištění. Žalovaná dobu zajištění stanovila s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění a skutečnosti, že žalobce nedisponuje platným cestovním dokladem. Tato délka zajištění byla v rozporu s čl. 5 odst. 1 a 4 Úmluvy, neboť vylučovala pravidelný soudní přezkum zbavení osobní svobody. Čl. 5 odst. 4 Úmluvy stanovuje, že každý zásah do osobní svobody musí být podroben soudní kontrole. Tato kontrola musí proběhnout urychleně a v případě nezákonnosti zbavení osobní svobody vést k propuštění cizince, zároveň ale musí být vykonávána s určitou periodicitou. Evropský soud pro lidská práva (dále jen „ESLP“) v tomto ohledu mj. konstatoval: *„Odstavec 4 představuje procesní záruku zejména proti pokračování takového zajištění, které, ačkoliv bylo zpočátku nařízeno zákonným způsobem, se následně mohlo stát nezákonné a ztratit tak své opodstatnění. Požadavky týkající se rychlosti a pravidelnosti soudní kontroly v přiměřených intervalech [...] mají především za cíl, aby nevystalo nebezpečí, že osoba zůstane zajištěna ještě dlouho poté, co zbavení její svobody ztratilo jakékoli opodstatnění.“* (Chichkov v. Bulharsko, rozsudek ESLP ze dne 9. 1. 2003, stížnost č. 38822/97, § 88).
7. Obdobně se k problematice délky zajištění a periodicitě soudního přezkumu vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 4. 9. 2012, č. j. 7 As 97/2012-26. V tomto rozsudku též určil, že za přiměřený lze považovat nejvýše zhruba měsíční interval

soudního přezkumu. Ke kontrole zákonnosti zbavení osobní svobody dochází v ČR primárně v souvislosti s vydáním správního rozhodnutí o zajištění. Proti takovému rozhodnutí je každý cizinec oprávněn podat žalobu, o které musí soud rozhodnout do 7 pracovních dnů. Tím je dosaženo urychlenosti soudního přezkumu zajištění a jeho kompatibility s čl. 5 odst. 4 Úmluvy. Napadeným rozhodnutím však byla délka zajištění stanovena na 90 dnů. Je pravdou, že zákon o pobytu cizinců nechává na uvážení správního orgánu, na kolik dnů se rozhodne žalobce zajistit, takovéto určení však vždy musí odpovídat požadavkům vyplývajícím z evropského a mezinárodního práva, včetně požadavku na periodickou soudní kontrolu zajištění. Stanovení délky zajištění způsobem, který periodicitu soudní kontroly nezajišťuje či dokonce vylučuje, pak dopadá do procesních práv cizinců i jejich práv hmotných. Dle Ústavního soudu absence účinného opravného prostředku způsobuje nejen porušení čl. 5 odst. 4 Úmluvy, ale i nezákonnost (neústavnost) zajištění jako takového (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 2. 6. 1999, Pl. ÚS 29/98). Zajištěním žalobce na 90 dnů žalovaná fakticky vyloučila možnost účinného periodického soudního přezkumu zákonnosti zajištění dříve než po uplynutí této doby, a to v rozporu s čl. 5 odst. 4 Úmluvy. Z tohoto důvodu bylo napadené rozhodnutí nezákonné.

8. Žalovaná rovněž v napadeném rozhodnutí uvedla, že se zabývala zhodnocením překážek správního vyhoštění, které v řízení vyšly najevo, a dospěla k závěru, že existuje reálný předpoklad pro vyhoštění. Tento závěr nebyl dostatečný, neboť žalovaná své zhodnocení nijak neodůvodnila. Žalobce rovněž upozornil na to, že v ČR podal žádost o udělení mezinárodní ochrany. Ačkoliv bylo řízení o ní usnesením zastaveno, žalobce proti usnesení podal žalobu spolu se žádostí o přiznání odkladného účinku žalobě, o které dosud nebylo rozhodnuto. Žalobce z toho důvodu argumentoval, že napadené rozhodnutí bylo nezákonné pro nepřezkoumatelnost dle § 76 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).
9. S ohledem na skutečnost, že žalovaná porušila v řízení výše uvedená zákonná ustanovení, žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.
10. Žalovaná ve svém **vyjádření k žalobě** uvedla, že žalobce byl zajištěn dne 1. 4. 2018 za účelem správního vyhoštění podle § 124 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců. Žalovaná neporušila § 119 zákona o pobytu cizinců, protože nerozhodovala o správním vyhoštění, tedy nepostupovala podle jmenovaného ustanovení a nemohla je ani porušit. O správním vyhoštění žalobce bylo již pravomocně rozhodnuto podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1., § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2. zákona o pobytu cizinců jiným správním orgánem dne 1. 6. 2017 s nabytím právní moci dne 7. 6. 2017.
11. Žalovaná byla dále přesvědčena, že neporušila ani ustanovení § 123b a § 124 zákona o pobytu cizinců. Možnost uložení zvláštního opatření za účelem vycestování z území odůvodnila na str. 4 rozhodnutí o zajištění v kapitole „Naplnění zákonných podmínek zajištění“. Žalobce splňoval kritéria ustanovení § 124 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců, neboť je starší 15 let, o jeho vyhoštění bylo pravomocně rozhodnuto a je evidován od 3. 3. 2018 do 3. 3. 2019 v informačním systému smluvních států. Prvním úkonem v řízení o zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění bylo vydání napadeného rozhodnutí, které obsahovalo všechny zákonné náležitosti. Dobou zajištění se žalovaná zabývala na str. 4 a 5 rozhodnutí. Zároveň se na str. 6 zabývala realizovatelností vyhoštění. V řízení o azylu Nejvyšší správní soud svým rozhodnutím 9 Azs 362/2017-52 s nabytím právní moci 31. 1. 2018 odmítl kasační stížnost žalobce pro nepřijatelnost. Žalobce byl

rovněž poučen o svých právech na stranách 6 a 7. Žalovaná neporušila čl. 8 odst. 2 Listiny a čl. 5 Úmluvy, neboť uplatnila svou pravomoc pouze k účelům, jež jí byly zákonem svěřeny v § 164 zákona o pobytu cizinců. Postupovala pouze v mezích zákona.

12. Pokud by se podařilo realizovat správní vyhoštění žalobce před uplynutím stanovené lhůty, bude zajištění žalobce ukončeno, neboť podle § 127 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců pomine důvod zajištění. Stanovení lhůty zajištění vycházelo ze zkušeností získaných v obdobných řízeních. Žalovaná na základě všech uvedených skutečností navrhla, aby soud žalobu zamítl.
13. Ze zasláního **správního spisu** soud zjistil následující skutečnosti: Žalobce byl dne 1. 4. 2018 na Centrálním autobusovém nádraží Plzeň kontrolován policejní hlídkou v autobusu společnosti Eurolines jedoucím z Prahy do Barcelony. Žalobce se prokázal cestovním průkazem totožnosti platným do 29. 12. 2017 a lustrací bylo zjištěno, že pobývá na území ČR neoprávněně. Součástí spisu bylo rozhodnutí ze dne 1. 6. 2017, č. j. KRPL-51909-39/ČJ-2017-180022-SV, kterým bylo žalobci uloženo správní vyhoštění na dobu 1 roku, neboť pobýval na území ČR neoprávněně bez cestovního dokladu a platného víza. V průběhu řízení, které mu předcházelo, žalobce uváděl, že byl v Kazachstánu členem protivládní organizace ALGA a v případě návratu mu hrozí smrt. Dne 24. 5. 2017 podal žalobce v Zařízení pro zajištění cizinců Balková žádost o udělení mezinárodní ochrany. Řízení o ní bylo zastaveno, neboť se jednalo o nepřipustnou žádost. Proti rozhodnutí brojil žalobce žalobou, avšak ta byla zamítnuta. Dne 31. 1. 2018 nabylo právní moci rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 9 Azs 362/2017-52, kterým odmítl kasační stížnost pro nepřijatelnost. Žalobce tak byl zařazen do evidence nežádoucích osob (ENO) od 3. 3. 2018 do 3. 3. 2019.
14. Do protokolu o podání vysvětlení žalobce dne 1. 4. 2018 uvedl, že do ČR naposled přicestoval v říjnu 2013 na turistické vízum a v době jeho platnosti požádal o azyl. V dubnu 2015 byl žalobci azyl zamítnut. Poté z ČR již nevycestoval, nechal si udělat rumunský doklad totožnosti a pracoval pod rumunskou identitou. Koncem května 2017 doklad ztratil, zavolal tedy policii. Již cestou k zaměstnavateli se policistům přiznal, že šlo o padělaný doklad. Žalobci bylo vydáno rozhodnutí o vyhoštění a byl zajištěn. V zařízení opět požádal o mezinárodní ochranu. Azyl mu nebyl udělen, žalobce se proto obrátil na soud v Ostravě a poté na Nejvyšší správní soud. Po doručení rozhodnutí Nejvyššího správního soudu se v lednu 2018 dostavil na OAMP v Havířově, avšak už mu nic nevydali. Žalobce bydlel u kamarádů a rozhodl se, že odcestuje do Španělska, kde zažádá o azyl. Žalobce si byl vědom, že mu bylo vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění, avšak nevěděl, že musí vycestovat a že má zakázaný pobyt, neboť nedostal výjezdní vízum a na OAMP mu neporadili, co dělat. Také uvedl, že na území ČR nemá stálou adresu, nemá zde žádné příbuzné ani blízké osoby, disponuje pouze 80 EUR. Z Kazachstánu v říjnu 2013 odjel, protože je gay a byl kvůli tomu hodně mučený, také byl bit policií, protože podporoval opozici v Kazachstánu. Jako překážku vycestování uvedl, že se bojí o život a má strach, že ho budou zase týrat, bít a znásilňovat, což v Kazachstánu zažil po celý život.
15. **Napadeným rozhodnutím** ze dne 1. 4. 2018 byl žalobce zajištěn za účelem realizace správního vyhoštění. Žalovaná v něm shledala, že žalobce je jasně starší 15 let; před správním orgánem se prokazoval cestovním průkazem totožnosti s datem narození 26. 2. 1988 a svůj věk nezpochybnil ani v řízení o vyhoštění. Žalobci již bylo vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění, které nabylo právní moci dne 7. 6. 2017 a stalo se vykonatelným dne 3. 3. 2018. Uložení zvláštního opatření žalovaná neshledala dostačujícím, neboť

žalobce nemá povolen pobyt na území ČR, pobývá zde od 3. 3. 2018 neoprávněně, nemá na území stálou adresu, kde by se mohl do odjezdu z ČR zdržovat, ani dostatek finančních prostředků ke složení záruky, přičemž nemá možnost legálně si vydělat na ubytování a obživu. S odkazem na ustanovení § 123b odst. 2 zákona o pobytu cizinců žalovaná uzavřela, že z důvodu maření výkonu správního rozhodnutí nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, neboť žalobce již v době stanovené rozhodnutím o správním vyhoštění nevycestoval. Pobýval též v ČR s neplatným dokladem totožnosti a neměl snahu pořídit si na zastupitelském úřadu platný cestovní doklad. Za doby pobytu si pořídil padělaný doklad Rumunska. Žalobce mařil od 3. 3. 2018 do 1. 4. 2018 výkon rozhodnutí o správním vyhoštění a od 3. 3. 2018 do 3. 3. 2019 je evidován jako nežádoucí osoba v Schengenském informačním systému. Doba zajištění na 90 dnů byla stanovena s ohledem na předpokládanou složitost přípravy výkonu správního vyhoštění a skutečnost, že žalobce nedisponuje platným cestovním dokladem. Žalovaná k tomu uvedla, že bude žádat Ředitelství služby cizinecké policie o přípravu výkonu vyhoštění. To bude následně žádat zastupitelský úřad Kazachstánu, který po ověření žalobcovy totožnosti vydá náhradní doklad. Po ověření a souhlasu zastupitelského úřadu s výkonem správního vyhoštění realizuje Ředitelství služby cizinecké policie výkon správního vyhoštění. Žalovaná hodnotila překážky správního vyhoštění, které jí byly známy, předběžně je posoudila a dospěla k závěru, že reálný předpoklad pro vyhoštění existuje. Bude průběžně zkoumat, zda důvody zajištění trvají. Závěrem žalovaná konstatovala, že rozhodnutí o zajištění je zcela přiměřené důvodům zajištění. Žalobce byl poučen mj. o možnosti podat proti rozhodnutí žalobu nebo podat žádost o propuštění ze zařízení podle § 129a odst. 1 zákona o pobytu cizinců.

16. Dne 5. 4. 2018 podal žalobce v Zařízení pro zajištění cizinců Balková žádost o udělení mezinárodní ochrany. Řízení o ní bylo dne 9. 4. 2018 zastaveno, neboť se jednalo o další opakovanou žádost. Soudu je z vlastní úřední činnosti známo, že o žalobě proti tomuto usnesení probíhá u zdejšího soudu řízení pod sp. zn. 60 Az 43/2018, které dosud nebylo pravomocně skončeno.
17. Soud ve věci rozhodoval bez jednání, neboť účastníci řízení nežádali nařízení ústního jednání a soud jeho nařízení nepovažoval za nezbytné (§ 172 odst. 5 věta druhá zákona o pobytu cizinců).
18. **Soud neshledal žalobu důvodnou.**
19. Podle ustanovení § 124 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců platí: *Policie je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je cizinec evidován v informačním systému smluvních států.*
20. Dle § 124 odst. 3 věty první zákona o pobytu cizinců *policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění.*
21. Zvláštními opatřeními za účelem vycestování se v souladu s § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců rozumí *a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly, b) složení peněžních*

prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území (dále jen „složitel“), nebo c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené.

22. Podle § 123b odst. 3 věty druhé zákona o pobytu cizinců při rozhodování o uložení zvláštního opatření policie zkoumá, zda jeho uložení neohroží výkon správního vyhoštění, a přihlíží k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.
23. V **prvním okruhu žalobních námitek** bylo argumentováno možností uložení zvláštních opatření žalobci. Ze samotného znění § 123b odst. 1 a 3 zákona o pobytu cizinců se podává, že jsou ukládána **za účelem vycestování** a jejich uložení nesmí být zmařen výkon vyhoštění. Jestliže je tedy z okolností případu zřejmé, že bez současného zajištění cizince by mohlo dojít k tomu, že se cizinec např. stane nedohledatelným, bude pokračovat v protiprávním jednání apod., je uložení zvláštních opatření již z podstaty tohoto institutu vyloučeno, neboť by nemohlo být dosaženo žádoucího účinku. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 28. 2. 2017, č. j. 5 Azs 20/2016-38, k otázce zvláštních opatření dle § 123b zákona o pobytu cizinců mimo jiné konstatoval: *„cílem právní úpravy zvláštních opatření za účelem vycestování je snaha o minimalizaci omezování osobní svobody v případě zajištění cizinců za účelem vyhoštění [...] Uložení zvláštního opatření musí proto být upřednostněno před zajištěním cizince, nicméně pouze pokud lze předpokládat, že cizinec bude schopen splnit povinnosti plynoucí ze zvláštního opatření, a zároveň neexistuje důvodná obava, že by byl uložení zvláštního opatření obrožen výkon správního vyhoštění. [...] Volba mírnějších opatření než je zajištění cizince, mezi něž patří zvláštní opatření za účelem vycestování cizince, je vázána na předpoklad, že cizinec bude se státními orgány spolupracovat při realizaci tohoto opatření a že neexistuje důvodná obava, že se bude vyhýbat případnému výkonu správního vyhoštění. Pokud zde existují skutečnosti nasvědčující tomu, že cizinec bude případný výkon správního vyhoštění mařit, nelze dle § 123b odst. 3 zákona o pobytu cizinců přistoupit ke zvláštnímu opatření za účelem vycestování cizince. [...] je nutno vždy zvážit osobní, majetkové a rodinné poměry cizince, charakter porušení povinností souvisejících s vyhošťovacím řízením, jeho dosavadní chování a respektování veřejnoprávních povinností stanovených Českou republikou nebo jinými státy EU (včetně charakteru porušení těchto povinností ze strany cizince). Žalovaná musí při svém rozhodování vycházet z konkrétního jednání cizince a posoudit jeho věc v souladu se zásadou individualizace.“*
24. V nyní souzené věci žalobce v rámci podání vysvětlení uvedl, že v ČR nemá stálou adresu, nemá zde žádné příbuzné ani blízké, ani nedisponuje větším finančním obnosem. Naproti tomu bylo z jeho minulého jednání zřejmé, že nerespektoval uloženou povinnost vycestovat z území ČR, pobýval na území ČR bez platného dokladu totožnosti a využíval vědomě doklad znějící na jinou totožnost. Žalovaná tedy v odůvodnění napadeného rozhodnutí individuálně posoudila žalobcovu situaci, přihlédla ke všem relevantním skutečnostem a tyto skutečnosti řádně uvedla (v detailech viz odst. 15 výše a str. 4 a 5 napadeného rozhodnutí). Uváděné soukromé vazby na území ČR nemohly posouzení možnosti uložení zvláštních opatření převážet v žalobcův prospěch, neboť nebylo tvrzeno ani prokázáno, že jsou natolik pevné a významné, že by zřetelně zajistily realizovatelnost vyhoštění bez současného omezení žalobce na svobodě. Totéž platí o délce pobytu žalobce na území, přihlédne-li se ke skutečnosti, že v jejím průběhu žalobce několikrát porušil

povinnosti uložené cizincům, kteří chtějí legálně pobývat na území ČR, např. tím, že nedisponoval cestovním dokladem, opatřil si místo něj padělek apod.

25. Ačkoliv soud nehodlá nijak zlehčovat tvrzenou újmu, které se žalobce dle svých slov kvůli svému politickému smýšlení a sexuální orientaci v zemi původu obává, ani tyto skutečnosti nemohou zvrátit skutečnost, že žalobce porušoval režim pobytu cizinců na území ČR. Zároveň se tím méně jednalo o skutečnosti, které by hovořily ve prospěch uložení zvláštních opatření, když předpokladem jejich uložení je, jak už bylo výše uvedeno, to, že nesmí být ohrožen výkon správního vyhoštění.
26. Podle **druhého okruhu žalobních námitek** byla napadeným rozhodnutím stanovena nezákonná doba zajištění znemožňující periodický přezkum důvodnosti trvání zajištění. Zaprvé musí soud konstatovat, že délku zajištění žalobce odůvodnila žalovaná přezkoumatelným způsobem, především uvedla kroky nezbytné k realizaci vyhoštění, které bude nutno ve spolupráci s příslušnými orgány učinit, a zároveň nepřekročila maximální možnou dobu zajištění cizince. Potud tedy postupovala v souladu se zákonem a také v mezích správního uvážení.
27. K otázce soudního přezkumu a jeho periodicity považuje soud za vhodné začít tím, že v rámci právního řádu existuje několik „vstupních bodů“, v nichž může cizinec iniciovat soudní přezkum zajištění, jeho důvodnosti a zákonnosti. Jednak může napadnout přímo předmětné rozhodnutí o zajištění nebo o prodloužení doby zajištění, jednak může za splnění zákonných podmínek podat žádost o propuštění ze zařízení a následně se obrátit s žalobou na soud, není-li jeho žádosti vyhověno. Pro průběh řízení před soudem stanoví zákon o pobytu cizinců striktní lhůty, které zajišťují rychlost a efektivitu přezkumu, přičemž jejich stanovením bylo reagováno na neuspokojivý stav, který dokonce v některých případech odporoval mezinárodním závazkům ČR. O možnostech obrany proti napadenému rozhodnutí i o možnosti podat žádost o propuštění byl žalobce prokazatelně poučen.
28. Žalobce v žalobě argumentoval mj. rozsudkem Nejvyššího správního soudu pod č. j. 7 As 97/2012-26. V tomto případě se však jedná o již překonaný právní názor. K současné úpravě se vyjadřuje kupříkladu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 5. 2016, č. j. 5 Azs 228/2015-63. K právní úpravě i praxi, jež byla aktuální ještě v době rozhodování Nejvyššího správního soudu ve věci pod sp. zn. 7 As 97/2012, uvedl: „*Tehdy v řízení o žalobách proti rozhodnutí o propuštění cizince ze zajištění* [podle § 200o a násl. o. s. ř. ve znění účinném do 31. 12. 2013] *neměly soudy stanovenou konkrétní lhůtu k rozhodnutí [...]. Řízení před soudem pak prokazatelně trvalo dva a více měsíců, což bylo v rozporu s článkem 5 odst. 4 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod [...] a související judikaturou Evropského soudu pro lidská práva.*“ Po novele zákonem č. 303/2013 Sb. však došlo ke změně mechanismu přezkumu, kdy jsou zejména dány krátké lhůty pro všechny procesní kroky i vydání rozhodnutí správním soudem, a k zavedení institutu žádosti o propuštění. Nejvyšší správní soud pokračoval „[...] *případné průtahy při vyhotovování a doručování rozsudků správních soudů by, z hlediska periodicity soudního přezkumu zajištění cizince, mohly mít dopad spíše ve vztahu ke lhůtě pro uplatnění žádosti o propuštění ze zařízení. Nedostatky v pravidelnosti soudního přezkumu mohou totiž vzniknout teprve tehdy, pokud cizinec nebude moci podat žádost podle § 129a zákona o pobytu cizinců ve lhůtě, jež umožňuje účinný soudní přezkum zákonnosti zajištění v jeho průběhu. Právě tato lhůta je svou podstatou významná pro posouzení pravidelnosti soudního přezkumu zákonnosti zajištění.*“ Závěrem konstatoval: „*Nejvyšší správní soud uzavírá, že posouzení, zda je zaručen pravidelný soudní přezkum v*

souladu s článkem 5 odst. 4 Evropské úmluvy, jakou roli v tomto ohledu hraje žádost o propuštění ze zařízení a lhůta pro její podání podle § 129a odst. 3 zákona o pobytu cizinců a jakým způsobem by mělo být řešeno systémové nedodržování periodicity soudního přezkumu zákonnosti zajištění v jeho průběhu, bylo-li by postaveno najisto, nemůže být předmětem soudního přezkumu rozhodnutí o zajištění cizince podle § 124 zákona o pobytu cizinců. Soudy ve správním soudnictví se touto otázkou mohou podrobněji zabývat tehdy, budou-li přezkoumávat postup správního orgánu právě ve věci žádosti o propuštění ze zařízení.“

29. Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem se soud souvisejícími námitkami žalobce dále nezabýval, neboť odpovědí na ně je přeneseně již samotná právní úprava, která v současnosti zaručuje dostupnost nástrojů k pravidelnému soudnímu přezkumu důvodnosti a zákonnosti zajištění.
30. **Třetí skupinu žalobních námitek**, zpochybňující přezkoumatelnost vyhodnocení neexistence překážek vyhoštění, soud rovněž nehledal důvodnou. Soud vycházel z toho, že posouzení realizovatelnosti vyhoštění žalobce v napadeném rozhodnutí je dostačující, přestože je toliko rámcové a předběžné. Daleko přísnější požadavky je třeba klást na odůvodnění přiměřenosti a realizovatelnosti v případě samotného rozhodnutí, na jehož základě k vyhoštění dojde. Příslušný správní orgán posuzoval existenci překážek vyhoštění v rozhodnutí, jímž bylo žalobci správní vyhoštění uloženo, nicméně není v pravomoci soudu, aby v nyní projednávané věci toto odůvodnění jakkoli hodnotil, neboť rozsah přezkumu je omezený právě napadeným rozhodnutím a s ním souvisejícím řízením.
31. V době rozhodování soudu ve věci pod sp. zn. 17 A 67/2018 stále probíhalo řízení pod sp. zn. 60 Az 43/2018, ještě ani nebylo rozhodnuto o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku žalobě. Ani nyní soud nemůže jakkoli předjímat rozhodnutí ve věci samé.
32. Lze shrnout, že pro zajištění žalobce dle aplikovaného ustanovení zákona o pobytu cizinců byly splněny všechny zákonné podmínky. Žalovaná se přezkoumatelným způsobem vypořádala s možností uložení zvláštních opatření žalobci i s důvodností zajištění žalobce za účelem realizace správního vyhoštění jako celkem. Zajištění mělo zákonný základ a jednalo se tedy o zásah do práva na osobní svobodu, který ovšem byl v mezích přípustných zásahů do tohoto zaručeného základního lidského práva. Souvislost mezi porušením ustanovení § 119 a § 174 zákona o pobytu cizinců a napadeným rozhodnutím žalobce v podané žalobě nekonkretizoval a ani soud ji nenašel.
33. S ohledem na veškeré výše uvedené skutečnosti soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
34. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., kdy by na náhradu nákladů řízení měla právo žalovaná, jež měla ve věci plný úspěch. Žalované však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadovala jakoukoli jejich náhradu, proto náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení nenáleží.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 23. května 2018

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje M. K.